

20 грудня в Києві розпочала свою роботу сьома сесія Верховної Ради УРСР восьмого скликання.

Десята година ранку. Тривалими оплесками при сутні зустрічають керівників Комуністичної партії і уряду України товаришів М. М. БОРИСЕНКА, І. С. ГРУШЕЦЬКОГО, Н. Т. КАЛЬЧЕНКА, І. К. ЛУТАКА, О. П. ЛЯШКА, В. О. СОЛОГУБА, О. А. ТИТАРЕНКА, В. В. ЩЕРБИЦЬКОГО, В. Ю. МАЛАНЧУКА, Я. П. ПОГРЕБНЯКА, І. З. СОКОЛОВА, заступника Голови Ради Міністрів СРСР, Голову Держплану СРСР М. К. БАЙБАКОВА.

Сесію відкрив Голова Верховної Ради УРСР депутат М. У. БІЛИЙ.

Одностайно затверджується такий порядок денний роботи сесії:

СЬОМА СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР

1. Про Державний план розвитку народного господарства Української РСР на 1974 рік.

2. Про Державний бюджет Української РСР на 1974 рік та про виконання Державного бюджету Української РСР за 1972 рік

3. Про затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР.

З доповіддю в першому питанні порядку денного виступив заступник Голови Ради Міністрів УРСР, Голова Держплану УРСР депутат П. Я. РОЗЕНКО.

Доповідь у другому питанні порядку денного зробив міністр фінансів УРСР депутат А. М. БАРАНОВСЬКИЙ.

З відповіддю постійних комісій в першому і другому питаннях порядку денного виступив заступник голови планово-бюджетної комісії депутат О. В. ІВАЩЕНКО.

Почалося обговорення доповідей і співдоповідей. (РАТАУ).

Рік видання XIV.
№ 151 (1787).

22 ГРУДНЯ
1973 РОКУ
Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодіжний Комсомол

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ 9 1939 РОКУ.

ЗАСІДАННЯ ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ ВФДМ

БУХАРЕСТ, 18 грудня. (ТАРС). Тут відбувається засідання виконавчого комітету Всесвітньої федерації демократичної молоді (ВФДМ). У його роботі беруть участь представники молодіжних організацій більш як із сорока країн світу. Делегацію радянської молоді очолює Голова комітету молодіжних організацій СРСР Г. І. Янаєв.

Виконавчий комітет ВФДМ обговорює підсумки проведеної роботи, питання активізації міжнародного молодіжного руху, в боротьбі за мир і безпеку в світі рішення Всесвітнього конгресу миролюбних сил у Москві.

З доповідями про підсумки діяльності організації і план роботи на 1974 рік, а також про скликання IX асамблеї ВФДМ виступили Генеральний секретар ВФДМ А. Теруз і Президент ВФДМ Р. Вісці.

19 грудня у Великому залі будинку «Скитетей» тривало засідання Виконавчого Всесвітньої федерації демократичної молоді, в якому беруть участь представники молодіжних організацій більш як сорока країн.

Керівник радянської делегації підтримав пропозицію про проведення чергової дев'ятої асамблеї ВФДМ восени 1974 року в Болгарії. Г. І. Янаєв сплинув на завданнях Всесвітньої федерації демократичної молоді в об'єднанні на платформі федерації широких мас молоді в усьому світі для боротьби за поглиблення і поширення на весь світ процесу розрядки міжнародної напруженості, за надання йому необоротного характеру, для рішучої відсічі силам реакції та імперіалістичної агресії, які не відмовляються, як це показали останні події на Близькому Сході і в Чилі, від спроб спинити рух народів на шляху до миру, незалежності і соціального прогресу. Г. І. Янаєв заповнив учасників засідання, що Ленінський комсомол, радянські молодіжні організації і далі подаватимуть ВФДМ всемірну підтримку в розв'язанні її благородних завдань.

Засідання Виконавчого комітету ВФДМ закінчило роботу 20 грудня.

ЗАВЖДИ З ПАРТІЄЮ

20 грудня у Москві завершила роботу наукова конференція «Ленінський комсомол — бойовий помічник КПРС в роки Великої Вітчизняної війни». Вона проводилась Центральним Комітетом ВЛКСМ, Інститутом марксизму-ленінізму при ЦК КПРС, Інститутом воєнної історії Міністерства оборони СРСР, Інститутом історії СРСР АН СРСР, Вищою комсомольською школою при ЦК ВЛКСМ.

У роботі конференції взяли участь посланці всіх союзних республік країни — наукові співробітники і аспіранти, які займаються вивченням ролі Ленінського комсомолу в боротьбі проти гітлерівських загарбників, а також ветерани Великої Вітчизняної війни.

З доповіддю виступив перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельников.

НА КІРОВОГРАДСЬКІЙ панчішній фабриці кожен третій — молодий виробничик. Тож в здобутка колективу підприємства у третьому, вирішальному — значна доля їхньої праці. На півтора місяці раніше наміченого строку колектив виконав виробничі завдання трьох років, а 13 грудня рапортував про виконання річного плану. Нинішнього року тут підвищили продуктивність праці на 4 проценти, зекономили 2 тонни 100 кілограмів сировини, виготовили 5 мільйонів 700 тисяч пар виробів, що на 200 тисяч більше, ніж заплановано.

Секретар комсомольської організації фабрики Валентина Лисенко — технолог швейно-котельного цеху. Це відбувалося, коли вона знайомила із виробництвом, розповідала про трудові будні.

— Практично у кожній технологічній операції, на будь-якій ділянці є ще невикористані резерви. І зараз ми ведемо широкій їх пошук. У всіх напрямках, — і Валентина запросила до в'язальної ділянки. — Варто познайомитися із комсомольцем Валерієм Андреевим. Ще декілька тижнів тому він обслуговував

двадцять чотири машини, тепер — тридцять дві. За його почином і інші помічники майстрів перейшли на ущільнені зони обслуговування.

Валерій саме слідував за роботою машин. На запитання — чи не безпідставною була його вважання, виклав свої аргументи:

— Перш за все, за рахунок своєчасної профілактичної роботи, правильних прийомів експлуатації устаткування. А ще дуже хочеться допомогти дідчатам нашої комсомольсько-молодіжної бригади під-

тримати ритмічний темп роботи, показати високі результати у соціалістичному змаганні.

На цій ділянці створено чотири комсомольсько-молодіжних колективів. Договір про трудове суперництво підписали бригади Віктора Погонцева і Юрія Дамаскіна, Миколи Мезьника і Віктора Шевченка. Бригада Віктора Шевченка минулого місяця зекономила 118 кілограмів прянива, здала виробів вищої гатунки на 2,1 процента більше, ніж зобов'язувалася. У трудовому суперництві із бригадою Ю. Дамаскіна члени колективу В. Погонцева, наприклад, відстають не на багато. У листопаді бригада мала норму виробітку 107 процентів, зекономила 44 кілограми сировини.

Поруч із досвідченими тут трудяться Віра Кравченко, яка чотири місяці тому прийшла на фабрику після закінчення профтехучилища, учениці Наталія Гайдаєнко, Валентина Демиденко. Дівчата вправно усувають розриви ниток. Три секунди потрібно на це в'язальниці середньої кваліфікації.

Активно включилися у соціалістичне змагання за підвищення продуктивності праці молоді трудівниці котельно-швейного цеху. Тут встановлено нові машини, продуктивність яких значно вища від попередніх.

Ударною працею відзначають останні дні третього виробничого року п'ятирічки усі молоді трудівники підприємства. До кінця року тут буде виготовлено ще 45 тисяч пар виробів.

Ю. СТОРЧАК.

На фотс: вгору: у котельно-швейному цеху; вгорі зліва: бригадир Віктор ПОГОНЦЕВ оглядає машини; справа: комсомолка Надія ШИЛПЕНКО і лідія КИЛИМ підписали договір на соціалістичне змагання. Обидві виконують виробничі норми на 115—130 процентів.

ЗАВДАННЯ ВИКОНАНЕ — ПОШУК ТРИВАЄ

ФОТОРЕПОРТАЖ

ВРУЧЕННЯ КИРГИЗЬКІЙ РСР ОРДЕНА ДРУЖБИ НАРОДІВ

19 грудня у Фрунзе відбулося спільне урочисте засідання Центрального Комітету Компартії Киргизії і Верховної Ради республіки, присвячене врученню Киргизькій РСР ордена Дружби народів.

З величезним піднесенням учасники урочистого засідання обрали почесну президію в складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС товаришем Л. І. Брежневим.

З промовою, яка не раз переривалася тривалими оплесками, на засіданні виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший заступник Голови Ради Міністрів СРСР К. Т. Мазуров. Він оголосив Указ Президії Верховної Ради СРСР про нагородження Киргизької РСР орденом Дружби народів і прикріпив високу нагороду Батьківщини до прапора республіки.

З промовою-відповіддю виступив перший секретар ЦК КП Киргизії Т. У. Усубалієв.

З словами глибокої і сердечної подяки Ленінському Центральному Комітетові КПРС і Радянському уряду звернулись на засіданні промови, які виступали.

З великим піднесенням учасники урочистого засідання прийняли вітальний лист Центральному Комітетові КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Раді Міністрів СРСР.

(ТАРС).

ЗАВЕРШУЄМО ВИРІШАЛЬНИЙ

ЗА ПРИКЛАДОМ ТОВАРИША

ВИСОКИМИ ПОКАЗНИКАМИ ЗАКІНЧИВ РОБОТИ РІК КОМСОМОЛЦЬ ФЕДІР ЛИНЕНКО. РІЧНИЙ ПЛАН — 60 ТИСЯЧ ТОННО-КІЛОМЕТРІВ, А НА ПОГО РАХУНКУ ВЖЕ 123 376 МОЛОДИП ВОДИН ЗЕКОНОМІВ ЗА ОДИНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ ІЗБ КІЛОГРАМІВ ПАЛЬНОГО.

Тож не дивно, що комсомольці і молодь господарства беруть приклад із Ф. Линенка. На

своїх комсомольських зборах юнаки і дівчата господарства вирішили відкрити комсомольський фонд економії, а на робочих місяцях працювати так, аби цю міну виробити півтори норми.

В. ІГНАТЬЄВ, тракторист колгоспу імені Ілліча Новоукраїнського району.

ЗАГІН РОДЮЧОСТІ

Так називають у нашому колгоспі механізовану колону по заготівлі і внесенню у ґрунт органічних добрив, у розпорядженні членів якої два бульдозери, три розкидачі органічних добрив, 15 самоскидів, 10 тракторів із причепами.

Механізатори у ґрунт вже внесли 43 тисячі тонн, а всього заготовили 54 тисячі тонн органічних добрив.

Приклад у роботі подають молоді механізатори Микола Руденко, Віктор Епик, Станіслав Піхо.

В. ФУЖЕНКО, тракторист колгоспу імені Леніна Знамянського району.

ПРИВОДОМ до цієї розмови став лист, який надіслав до редакції молодий робітник одного з кировоградських підприємств. Він скаржився на те, що провчився два роки в професійно-технічному училищі, а на виробництві складної самостійної роботи отримати не може. Не довіряють.

Можна було б переадресувати листа заводському керівництву з проханням допомогти молодому робітнику і, можливо, ситуація змінилася б. Та на заводі, стверджував хлопець, взагалі існує тенденція ставити випускників ПТУ на мало кваліфіковані роботи. Нехай, мовляв, ще повчаться.

І тому редакція вирішила висвітлити проблему підготовки кадрів робітників і колгоспників та використання їх на виробництві. Для цього в газеті було надруковано анкету «Початок біографії», на яку ми одержали чимало відповідей. А перед тим кореспондент «Молодого комунара» М. Біденко взяв інтерв'ю у заступника начальника обласного управління по професійно-технічній освіті А. В. Ходочука.

Пропонуючи його читачам, ми починаємо розмову про важливість перших кроків молодого робітника на виробництві, про становлення авторитету робітника.

ПОЧАТОК ТРУДОВОЇ БІОГРАФІЇ

— АНАТОЛІЮ ВАСИЛЬОВИЧУ, КОЖНА ЛЮДИНА РАНО ЧИ ПІЗНО СТАЄ ПЕРЕД ПИТАННЯМ: КИМ БУТИ? І МАБУТЬ, ВІРШУЮЧИ ПОСТУПИТИ В ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ, ВОНА ЦЕ ПИТАННЯ РОЗВ'ЯЗУЄ. ЧИ НЕ ТАК?

— Звичайно. А ми, працівники профтехосвіти, намагаємось зробити так, щоб цей вибір був остаточним. До послуг майбутніх робітників та колгоспників області 23 професійно-технічних училищ, з них вісім сільських, чотири технічних, одинадцять — міських професійно-технічних. Тут навчається майже одинадцять тисяч робітників. Це — майбутні металісти, будівельники, залізничники, механізатори, швейники, радіомеханіки — всього 90 професій і спеціальностей!

— ОТЖЕ, ВИПУСКНИКИ ШКІЛ ІДУТЬ ДО ВАС ОХОЧЕ?

— І не лише випускники. В училищах чимало демобілізованих з лав Радянської Армії, які вчаться за скороченою програмою. В пішньому році ми новістю виконали план набору контингенту учнів. Замість 6900 за планом прийняли 6957.

В області здаються в експлуатацію нові учбові приміщення в Кіровограді по вулиці Червонозоріській відрі невеликий і красивий комплекс МПТУ № 2, здане в експлуатацію учбовий корпус і майстерні Знамянського МПТУ № 3. Заплановано збудувати Онківське та Новгородківське СІТУ. Гріше з гуртожитками. Їх майже не мають кировоградські МПТУ № 4 та № 6, а в Олександрійському першому міському

профтехучилищі та Голованівському сільському — гуртожитки старі, в поганому стані. Ось тому ще багато учнів живуть в приватних квартирах.

— А ЦЕ, В СВОЮ ЧЕРГУ, ВПЛИВАЄ НА ЯКІСТЬ НАВЧАННЯ, НА СТАВЛЕННЯ ДО НЬОГО І, ЯК НАСЛІДОК, НА ПРИБВ'ЯЗАНІСТЬ ДО МАЙБУТНЬОЇ ПРОФЕСІЇ, ЧИ НЕ ТАК?

В деякій мірі. Проте нас більше турбує становище з навчальною базою. 208 кабінетів, 37 лабораторій та 105 майстерень — це ще недостатньо для всіх училищ області. Перше, друге, третє та четверте ТУ, СПТУ № 1 та СПТУ № 3 працюють в дві зміни саме через те, що не вистачає майстерень і учбових кабінетів. Ще мало верстатів, а ті, що є — застарілі. Ось і недавно в Капітанівському професійно-технічному училищі демонтували токарний перстат ще з ремінім приводом!

Набагато кращі справи в сільських профтехучилищах. В своєму розпорядженні вони мають 2448 гектарів землі, по 200—250 на училище, мають 272 трактори, 79 зернових і спеціалізованих комбайнів, 886 одиниць іншої сільськогосподарської та меліоративної техніки. Є навіть новітні комбайни «Колос», котрих ще не мають колгоспи області. Що добре, то добре.

— НАВРЯД ЧИ КЕРІВНИЦТВО БАЗОВИХ ПІДПРИЄМСТВ МАЛО ДОПОМАГАЄ ТОМУ, ЩО НЕ РОЗУМІЄ ВАЖЛИВОСТІ СПРАВИ ПРОФЕСІЙНОГО НАВЧАННЯ. АДЖЕ У НИХ І СВОЇ СКЛАДНОСТІ В ПОСТАЧАННІ.

А ЧИ НЕ МОЖНА БРАК ОБЛАДНАННЯ В УЧИЛИЩАХ ХОЧ ТРОХИ КОМПЕНСУВАТИ ПРАКТИКОЮ НА ВИРОБНИЦТВІ?

— Бачте, практика — це вже завершальний етап навчання. На робоче місце учень повинен приходити з певними навичками, набутими в майстернях. А на практиці їх треба вже відшліфувати. Але й тут свої утруднення. Якщо на «Червоній зірці» практиканти виконують роботи згідно фаху, то на Капітанівському цукрозаводі, Олександрійському електромеханічному заводі, багатьох райпо-буткомбінатах учні працюють без оплати, дублерами. Хіба можна після цього чекати якісної практики? Керівники підприємств знаходять резонні, на перший погляд, пояснення. Цукрозавод, наприклад, працює сезонно і платня практикантів у фонд заробітної плати не входить. Звичайно, дирекція не піде на те, щоб усунути з робочого місця кваліфікованого робітника і натомість поставити учня ПТУ. Але ж навчати робітників треба. А чому б разом не добиватись змін у фонді? Це не легко, але реально.

— АНАТОЛІЮ ВАСИЛЬОВИЧУ, ЧИ НЕ ВВАЖАЄТЕ ВИ, ЩО ВСІ ЦІ НЕДОРОБКИ МОЖУТЬ ПРИЗВЕСТИ ДО ТОГО, ЩО З УЧИЛИЩ ВИЙДЕ МАЛОКВАЛІФІКОВАНИХ РОБІТНИК.

— Ні в якому разі. В профтехосвіті ще немало вад, які ми повинні усунути і усуваємо, але, вважаю, що вже зараз ПТУ випускають непоганих фахівців. Ось приклади.

В цьому році випускниці-відмінниці Наталка Кравченко та Валентина Тарадай стали студентками Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Вони вчаться на стаціонарі. Ще кілька випускниць поступили на вечірні та заочні відділення факультетів.

Втім, це більше характеризує загальноосвітній рівень випускників (в області 5 училищ — з середньою освітою). Наведу більш красномовні приклади. Минулого року Ірина Башора, що закінчила МПТУ № 4, попрацювавши на «Червоній зірці» близько двох місяців, стала переможницею заводського конкурсу «Кращий за професією» серед токарів. Зрозуміло, що основа майстерності дівчина набула в училищі.

Того ж року випускниця Бобринського СПТУ Тамара Поліщук перемогла на республіканському і Всесоюзному конкурсах молодих ораторів.

Якщо наші випускники не завжди відразу «приживаються» у виробничих колективах, то тут, думаю, причини слід шукати саме у цих колективах.

Багато хороших справ на її рахунок. Студенти брали участь у роботі студентських будівельних загонів в Тюмені та на Кіровоградщині, допомагаючи збирати урожай трудівникам села. Студенти добре вчилися. Успішність в групі сто процентів. Про це доповідь групкомсорг Анастасія Циганков у студентському raporті. І на Ленінському уроці члени групи взяли підписані соціалістичні зобов'язання. На честь 50-річчя присвоєння комсомолу імені Леніна вирішили здати зимову і весняну сесії без незадовільних оцінок; до десятої загально-студентської конференції підготувати чотири доповіді і реферати по марксистсько-ленінській філософії; взяти активну участь у будівництві нового учбового корпусу Інституту.

Багато було схвально виступів у той день. Студенти слухали старого більшовика А. Г. Щербу та ветерана праці, бригадира електрозварювальників третього механоскладального цеху заводу «Червона зірка» Л. С. Кеслера, викладачів Інституту і своїх товаришів.

В. КАРПЕНКО,
секретар комсомольського бюро РТФ.

На фото: Ленінський урок іде в групі К-22. Учасники уважно слухають старого більшовика А. Г. ЩЕРБУ.

Фото О. РЯБОВОЛА.

О. НАГОРНИЙ

ДРУГЕ НАРОДЖЕННЯ

Яким же було місто, коли ввійшли в нього радянські війська? Про це розповідається в акті Державної надзвичайної комісії по розслідуванню злочинів, вчинених німецько-фашистськими загарбниками від 24 квітня 1944 року: «Перед відступом з Кіровограда гітлерівські загарбники висадили в повітря та спалили всі будинки промислових підприємств, а устаткування вивезли до Німеччини. Вони зруйнували найбільший на Україні завод сільськогосподарських машин «Червона зірка», де перед війною працювало понад 12 тисяч робітників. Висаджено в повітря: мотороремонтний завод «Червоний Профінтерн», машинобудівний завод «Більшовик», завод «15 років Жовтня», три цегельних заводи, спиртгорілчаний, пивоварний заводи, 2 великих млини, комбінормовий завод, м'ясокомбінат, рибоконсервний завод і два хлібзаводи. Зруйновані та спалені фабрики: швейна, кондитерська, гудзикова, лакофарбова, ножева, меблева, трикотажна.

Підірвано також Кіровоградську районну електростанцію потужністю 9 тисяч кіловат, водонапірну башту, всі водозабірники, свердловини та пошкоджено водопровідну магістраль. Отже, все населення великого міста фашисти позбавили води, хліба, опалення, освітлення та засобів пересування.

Гітлерівці розібрали близько двох десятків будинків, зокрема, будинок Червоної Армії, середню школу № 3 й будівельний технікум, а при відступі підірвали та спалили 50 будинків установ, 595 житлових будинків комунального господарства загальною площею 212 967 квадратних метрів, та 682 будинки приватновласницького сектора площею 119 970 квадратних метрів.

На підставі показань свідків, заяв громадян, протоколів допитів, даних розкопок і висновків судово-медичної експертизи встановлено, що в Кіровограді німецько-фашистськими загарбниками та їх ставниками за час окупації закатовано та розстріляно близько 72 тисячі радянських громадян, у тому числі: у великій фортеці за містом — близько 50 тисяч радянських військовополонених і мирних громадян; в районі першого Сахарівського мосту, в балці — понад 7500 мирних громадян; на території подвір'я колишньої тюрми — близько 4 тисяч чоловіків, жінок, стариків і дітей;

Міська комісія на підставі проведеного розслідування встановила, що злочин в Кіровограді, пограбування населення, масове мордування та вбивство мирних радянських громадян, військовополонених проведено за вказівками німецького уряду та верховного командування гебітскомісаром Тейпелем... (далі йде цілий список злочинців — О. Н.).

(Продовження. Поч. в газеті за 20 грудня).

Всі вони понести сувору відповідальність за вчинені жорстокі злочини...»

НЕЛЕГКО було кировоградцям відбудувати нагородне господарство. Сирізь було багато смертоносних авіабомб, снарядів, мін. Їх слід було знешкодити. На допомогу приїшли військові частини.

Зберігся цікавий документ про те, як працювали сапери на заводі «Червона зірка»:

АКТ
21 січня 1944 року.
м. Кіровоград.

Ми, командир 1-ї роти військової частини капітан Албул Сергій Петрович, командир взводу лейтенант Новгородков Микола Платонович та директор заводу «Червона зірка» Дмитрій Дмитрій Федорович склали цей акт про те, що дирекція «Червоної зірки» приймає від військових частин територію заводу, на якій вилучено мін.

Під час перевірки цехів було знешкоджено 39 авіабомб вагою від 250 до 1000 кілограмів. Загальна вага знешкоджених авіабомб — 15 500 кілограмів. Крім цього, вилучено 550 кілограмів вибухових речовин (донорити)... На другому поверсі інструментального цеху валилася одна авіабомба, завалена уламками залізобетонної сталі третього поверху. Вилучити цю авіабомбу звичайним методом не вдавалося.

На першому поверсі заготівельного цеху під уламками залізобетонної сталі виявлено авіабомбу вагою 1000 кілограмів. Її теж не вдалося вилучити звичайним способом.

Командир 1-ї роти військової частини капітан С. АЛБУЛ.
Командир взводу лейтенант М. НОВГОРОДКОВ.

Директор заводу «Червона зірка» Д. ДМИТРИН.

* * *
БУДІВЛІ цехів ще були у руйнуваннях, а підприємство вже випускало сівалки, що їх чекали хлібороби країни.

Відразу ж після звільнення Кіровограда партійні та радянські установа відновлюють роботу культурно-освітніх установ. 20 січня 1944 року знову почав діяти обласний відділ народної освіти. На той час в області вже було відкрито 259 шкіл. 14 лютого 1944 року виконком обласної Ради депутатів трудящих прийняв рішення «Про стан підготовки роботи до організації педагогічного інституту». За цим рішенням при інституті відкривалися п'ятимісячні курси підготовки вступників.

Приводилось у належний порядок і комунальне господарство.

Ось кілька пунктів із рішення обласного виконкому від 25 лютого 1944 року:

- організувати з 10 березня в Кіровограді місячник чистоти та озеленення міста;
- створити до 5 березня 1944 року квартальні комітети та провести інструктаж їх членів;
- організувати в місті 70 домоуправлінь і домових комітетів та встановити штат в 200 дворників;
- до 5 березня 1944 року утворити при міському управлінні архітектурно-планувальне управління;
- зобов'язати міськвиконком до 5 березня 1944 року відкрити готель;
- зобов'язати міськкомунгосп та «Міськводоканал» до 5 березня 1944 року відремонтувати водопровід. Дозволити використати бакі маслозаводу для проміжної насосної станції;
- зобов'язати міськкомунгосп та директора КРЕСУ т. Мошченка до 15 березня 1944 року обладнати тимчасову електростанцію в приміщенні старої дизельної електростанції;
- дозволити міськвиконкому закупити в колгоспах 60 коней;
- передати з фонду обласного виконкому на відбудову міста 300 тонн цементу і 20 тисяч кубометрів лесу.

(Закінчення буде).

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ В СЕРЦІ—ІЛЛІЧЕВІ ЗАПОВІТИ

Ми слухали голос Леніна, затамували дух, бо його пафкі слова були звернені до нас, комсомольців 70-х років. Прислуханням платівки з виступом Леніна «Про

трудоу дисципліну» почався Ленінський урок «Учитись, працювати і боротись по Леніну» в групі К-22 ремонтно-технічного факультету Кіровоградського Інституту сільгоспмашинобудування.

АДРЕСА ВІДРЯДЖЕННЯ—УДАРНА БУДОВА

Яскравими прапорами позначені на карті новобудов п'ятиріччя ударні комсомольські. Вони стали сиринною школою трудової гарту і комуністичного виховання для тисяч юнаків і дівчат. У лопухах героїв нашого часу сюди приїждять діяти літературні і мистецтва. Романтика трудових буднів, зустріч з корчачіцями 70-х років надихають їх на створення нових робіт.

Творчий колектив літературно-художнього і громадсько-політичного журналу ЦК ЛКСМ України «Діппро» взяв шефство над молодими будівельниками Каховської зрошувальної системи. Створено громадський кореспондентський пункт, який готує репортажі, зарисовки, статті. На сторінках журналу читачі вже ознайомилися з романом Івана Григурка «Канал», Договор на творчу співдружність з каховськими кооперативними організаціями уклала херсонська організація Спілки письменників України.

За спеціальними творчими відрядженнями, розповів кореспондентів РАТАУ в ЦК ЛКСМУ, на ударні комсомольські будови виїждять групи молодих кінематографістів, літераторів, композиторів, художників. Вони прагнуть виконати почесне соціальне замовлення: відтворити в кінострічках, книжках, піснях, картинах образ молодого сучасника, лексору і дохідливо розповісти про тих, хто бере найактивнішу участь у виконанні історичних рішень XXIV з'їзду партії.

Група молодих київських художників зробила недавно цікаву подорож у Кривий Ріг, де будується одна з найбільших у світі домених піч № 9, побувала також на шахтах Ворошиловградщини. Харківський обком комсомолу відрядив членів обласної літературної студії в Куп'янськ. Своєрідним творчим звітм перед будівельниками став Тиждень молодого української поезії. У Жданові проходили республіканський фестиваль комсомольської пісні. Його лауреати пішли на стані «3600». На цій Всесоюзній ударній будові знайшли героїв для своїх полотен художники з Донецька, Києва, Одеси, Миколаєва.

У ЦК ЛКСМУ розроблено і здійснюється план культурно-масового обслуговування ударних комсомольських будов. Частиною гостями тут стали агіткультбригади, пересувні клуби, творчі групи. Тепло приймали будівельників учасників агітперельоту. Маршрут ансамблю Київського педагогічного інституту «Вікторія» проліг на Чорнобильську атомну електростанцію, студентів Київської консерваторії — на Сумський хімкомбінат.

Перед молодими трудівниками регулярно виступають колективи-лауреати комсомольських премій, діячанти всесоюзних та республіканських фестивалів, оглядів творчої молоді. Добре поставлено цю роботу в Дніпропетровській, Ворошиловградській, Донецькій, Київській і Херсонській областях.

Люди події час

Він був не тільки великим народним поетом, але і драматургом, публіцистом, видатним діячем національно-визвольного руху, родоначальником революційного романтизму в польській літературі. Навчаючись у Віленському університеті, Адам Міцкевич став одним із організаторів таємних студентських товариств. Саме за активну участь у цих патріотичних організаціях майбутнього поета було заарештовано царським урядом і вислано до Росії.

Разом із своїми товаришами Єжовським і Малевським 8 листопада 1924 року Міцкевич прибув до Петербурга, де швидко познайомився і подружився з декабристами і літераторами О. Бестужевим і К. Рилевим. Вони і допомогли йому поїхати на південь Росії, зокрема, до Одеси, щоб зайняти посаду викладача ліцею.

Маршрут обрали такий: Вітебськ, Могилів, Чернігів, Київ, Єлисаветград, Одеса.

3 лютого Адам Міцкевич приїхав з друзями до Києва, де зустрічався з діячами польських таємних патріотичних ор-

МІЦКЕВИЧ НА УКРАЇНІ

До 175-річчя з дня народження польського поета

ганізацій. Поет познайомився з Головинськими, які несподівали самодержавство, а кілька днів пізніше відпочивав у їх стеблівському маєтку. Швидко знайшов спільну мову і з братами Проскурами, що співчували і допомагали декабристам.

Вже сутінки покрили землю, коли Міцкевич прибув на кінно-поштовою станцією міста Єлисаветграда.

Наступного дня А. Міцкевич разом з Єжовським відрекомендувався графу Яну Вітту, що командував Новоросійською військовою округою і негласно керував поліцейською агентурою. Вітта попередили про приїзд листом міністра освіти Шишкова, в якому докладно писалося про минуле Міцкевича і його друзів і висловлювалося побажання «написати начальству Рішельєвського ліцею прийняти їх до цього убогого закладу для викладання тих наук, яких вони навчалися у Віленському університеті». В кінці листа приписка: «Через бідності Єжовського та Міцкевича їм видано, крім прогонних грошей до Єлисаветграда, на подорожні витрати».

Професійний шпигун і провокатор генерал Вітт у розмові з Міцкевичем був балакучим, він себе невимушено, багато жартував, обіцяв швидко влаштувати справи. Удаючи з себе добряка, Вітт намагався завоювати їх довіру. Він ставив перед собою мету — якнайдовше протримати поета в Єлисаветграді, щоб під час зустрічей і розмов вивідати існування таємних політичних організацій, пильніше придивитися до нього самого та його оточення.

В окремих джерелах згадується, що польський вигнанець все ж зустрічався в нашому місті з представниками Південного товариства, бував у гостях в місцевих культурних діячів, які ненавиділи царське самодержавство. Не виключена можливість, що поет, як гадають дослідники його життя і творчості, віз в Одесу конспіративну пошту. Тому А. Міцкевич і його товариші були винятково обережні і не вдавалися до зайвих розмов. На жаль, період перебування великого польського поета в Єлисаветграді і взагалі на півдні Росії, ще мало досліджений і висвітлений.

Дев'ять місяців перебував Адам Міцкевич на Україні. 12 листопада 1825 року він з Одеси виїхав до Москви. Зворотний маршрут проліг вже через Харків. Пізніше поет писав з Москви Г. Головинському: «Безперервні повєріання мої з кінця в кінець держави були б ще стерпніми, якби я міг вибирати дорогу за своїм бажанням. Від'їжджаючи з Одеси, я сподівався знову відвідати Стеблів і ще раз подихати у вашому шановному дружньому домі повітрям України, перш ніж покину її надовго. Доля розпорядилась інакше, мені довелося їхати іншим, незнайомим краєм в краї, ще більш незнайомі».

Перебуваючи в Єлисаветграді та в інших містах України, польський поет намагався тісно зблизитися з простими людьми. Любив відвідувати ярмарки взагалі людні місця, щоб прислухатися до української мови, до пісень, в які народ вкладав свою тугу, горе, сподівання на краще майбутнє.

В. САНДУЛ,

член обласного літературного об'єднання.

РАДЯТЬСЯ ВЧИТЕЛІ

Нарада активу вчителів міста Кіровограда

Близько 500 працівників народної освіти обласного центру заповнили актовий зал Будинку культури імені Компанійця. Минулого тижня тут відбулася нарада активу вчителів шкіл міста. На порядку денному стояло два питання: «Про хід виконання постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про завершення переходу до загальної середньої освіти молоді та дальшого розвитку загальноосвітньої школи» і прийняття соціалістичних зобов'язань педагогічними колективами Кіровограда на 1973—1974 навчальний рік.

З доповіддю по першому питанню виступив завідувачий міським відділом народної освіти С. В. Скипа. Промовець відзначив успіхи педагогів обласного центру в організації навчального процесу, розширенні матеріально-технічної бази шкіл, в ідейному загуртуванні молоді. Значна частина доповіді була присвячена аналізу недоліків окремих педагогічних колективів у вихованні підростаючого покоління. Особлива увага зверталася на проблеми успішності, дисципліни учнів, трудове навчання, перехід шкіл міста на кабінетну систему викладання, підвищення ролі класних керівників, роботу вечірніх і змішаних шкіл робітничої молоді.

У обговоренні доповіді взяли участь 9 учасників наради.

Із заключним словом перед присутніми виступив завідувачий відділом пропаганди і агітації міськомпарті А. І. Ніцой.

Педагоги обласного центру взяли соціалістичні зобов'язання на 1973—74 навчальний рік. У документі накреслена широка програма дій на новий відтинок часу дев'ятої п'ятирічки.

грамах значне місце посідає російська народна пісня. Ми зробили спробу поєднати народну основу, музичне начало пісні з сучасним ритмом. «Метелиця», «Сам садик я садила», «Коробейники» — ці та інші популярні мелодії лабули в інтерпретації ансамблю сучасного звучання і не втрачати своєї чарівності. Глядачу це подобається, тому ми й надалі будемо експериментувати в цьому напрямку».

В репертуарі ансамблю «Дружба» близько 200 пісень: пісні радянських композиторів і російські народні пісні, пісні народів СРСР і народів світу.

— Пісня — це шлях від серця до серця, — говорить Едіта П'єха. — Музика — це найміжнародніша мова. Я щаслива, коли по реакції глядачів відчувати, що між мною і ними повне взаєморозуміння. Це найголовніше — контакт з глядачем.

В И, ЗВИЧАЙНО, пізнаєте цей голос відразу — виразний, глибокого тембру, дуже характерний у своєму низькому регістрі. По ньому пізнають П'єху любители естради в усіх куточках земної кулі.

В інтерв'ю болгарській газеті «Народна культура» під час IX Всесвітнього фестивалю молоді і студентів Едіта П'єха сказала, що вона російська співачка. Але батьки її поляки, народилася і провела дитинство вона у Франції, а в Радянський Союз приїхала, коли їй було сімнадцять років.

— І все одно я російська співачка, — заявила П'єха. — Нею я стала в Росії, в Ленінграді, тут визначились мої позитивні в мистецтві і в житті.

Яскраві риси російської пісні — ніжність, ліризм, щирість — памагається зробити головними в своїй творчості Едіта П'єха. Навпевне, саме в цьому секрет успіху і популярності співачки: ось уже сімнадцять років щоразу, коли співає П'єха, в залі немає жодного вільного місця.

На запитання кореспондента італійської газети «Темпо», в чому секрет її популярності, особливо серед молоді, Едіта відповіла, що вона намагається у своїх піснях розповідати про те, що хвилює і цікавить молоді. Вона співає про перше кохання і про зустріч в житті найближчого, єдиного друга, про мрію і надію, про любов до матері, про те, щоб завжди на землі був мир і спокій.

КОЛИ сімнадцять років тому студентка філософського факультету Ленінградського університету Едіта П'єха починала співати в хорі польського земляцтва, який був дуже популярним серед ленінградської молоді, вона не думала, звичайно, про те, що стане заслуженою артисткою РРФСР, лауреатом багатьох міжнародних конкурсів, однією з найяскравіших зірок радянської естради. Її «відкрив» студент Ленінградської консерваторії Олександр Броневицький,

Пісня - шлях від серця до серця

ЕДИТА П'ЄХА І АНСАМБЛЬ «ДРУЖБА»

створюючи вокально-інструментальний ансамбль «Дружба». Едіта стала солісткою цього ансамблю, Олександр Броневицький — головним її наставником. Він вчив її співати, триматися на сцені, навіть брав участь у виборі фасону плаття для першого концерту. Відтоді «Дружба» і Едіта П'єха — нерозлучні. На фоні вокально-інструментального супроводу її голос звучить особливо виразно.

«Ми намагаємося, щоб під час виконання пісні на сцені була дія, — говорить художній керівник «Дружини» композитор і піаніст Олександр Броневицький. — Принцип театралізації лежить в основі нашої творчості. Артисти ансамблю володіють не лише вокальними, але й акторськими даними, і це дозволяє їм грати на сцені виразні музичні мініатюри, що відображають зміст пісні. В останніх наших про-

Публіцистичність — ще один бік, що характеризує творчість ансамблю «Дружба» та його солістки Едіти П'єхи. Пісні-новели, пісні-балади, пісні-боротьби й протесту проти війни. Це — цілий цикл а репертуарі ансамблю. На IX Всесвітньому фестивалі молоді і студентів в Софії Едіта завоювала золоту медаль за виконання цих пісень.

Якось Едіта П'єха одержала листа від дівчини Марини: «Мені всі говорять, що у мене Ваш голос. Напишіть, як мені стати другою П'єхою?..». «Не потрібно бути другою П'єхою, — відповіла їй співачка. — Будьте першою, єдиною Мариною!..».

Це її позиція: Едіта П'єха завжди шукала і шукає свою тему в мистецтві, свій неповторний творчий почерк, свій стиль.

Ш. КАСУМОВА. (ЛПН).

КЛАСИЧНА БОРТЬБА

ЮНІ ПОДАЮТЬ НАДІЮ

Три дні спортивний зал львівського ДСТ «Локомотив» був відданий у розпорядження борців. Тут проходив градиційний турнір з класичної боротьби серед юнаків на приз імені заслуженого майстра спорту Павла Козіна. На борцівських килимах свою майстерність демонстрували близько 180 представників із різних міст республіки.

Вдало виступили на цих змаганнях вихованці ДЮСШ спортивного клубу «Зірка», яких тренує майстер спорту СРСР Микола Сушко. Другими призерами стали учні десятого класу Кіровоградської СШ № 27 Володимир Дзюбенко (серед борців важкої вагової категорії) та школи № 23 Ігор Зривець (у півважкій вазі). На третю сходинку пошани піднявся дев'ятикласник із СШ № 13 Ігор Романенко (серед спортсменів другої середньої ваги).

В командному заліку наші юні земляки зайняли своє місце із сімнадцяти.

В. ТВЕРДОСТУП.

БОРТЬБА САМБО

У СПОРТИВНОМУ залі ДСТ «Динамо» проводились традиційні республіканські заочні змагання з боротьби самбо, в яких взяли участь 54 спортсмени.

В результаті напруженої боротьби чемпіонами області у своїх вагових категоріях стали С. Власенко, О. П'явський,

РІВНЯТИСЬ НА МАЙСТРІВ

С. Кузнецов, В. Литвиненко, О. Донченко, О. Щербак, В. Гриценко, В. Горбенко, В. Ханцевич, В. Ганжа. Змагання показали, що тренерам необхідно звернути увагу на пошук та підготовку здібних спортсменів в окремих вагових категоріях, більше слід попрацювати над тактичною та фізичною їх підготовкою.

Г. ПОВОРОЗКА, заступник голови облспорткомітету.

З перших зимових днів в Кіровограді з'явилися десятки майданчиків, на які вийшли юні хокеїсти.

На знімку: змагаються учні СШ № 4.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

ПРОБА СИЛ

В спортивному клубі «Зірка» проходила першість області з баскетболу серед команд ДЮСШ. В поєдинках брали участь команди Знам'янки і Новоукраїнки та дівчата 1958—1959—1960 років народження з Кіровограда, Олександрії, Знам'янки, Новоукраїнки, Гайворона та Бобринця.

Без жодної поразки провели зустрічі юні спортсмени Олександрії. Вони відзначилися точністю попадань, волею до перемоги, комбінаційною грою. Своїм суперникам представники гірничого міста закинули 198 м'ячів, а пропустили у свої корзинки за

БАСКЕТБОЛ

чотири матчі — 61 м'яч.

На другому місці кіровоградські баскетболісти, на третьому — знам'янці.

Напруженим був матч баскетболісток Знам'янки і Новоукраїнки. Багато разів був нічийний рахунок, що спідчило про рівність сил на майданчику. Саме тому до останньої хвилини поединку ніхто не наважувався передбачити його кінцевий результат. Свісток суддів пролунав, коли рахунок був 30:30. Нічия. Обидві команди набрали по сім очок із восьми можливих. Переможцями вийшли новоукраїнки (тренер Михайло Фесько), у яких краще співвідношення захищених м'ячів (112—59), а у знам'янських дівчат, які були другими — 109—72. Третіми призерами стали юні спортсменки обласного центру.

В. ШАБАЛІН.

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА СТОРІНКА

РАНОК. На ніжному тлі неба ледь помітно миготять зорі. Лагідні руки світанку торкаються ще ступених вік лісової тиші. У дзеркалі водоймища відбиваються верболози. Та раптом десь вдалині, а потім зовсім поруч пролунали постріли — почалася ранкова мисливська зоря. Двоє приятелів Коваленко та Бібік зручно вместилися в береговому очереті, але качки на них не летіли. Вже й сонце обійшло третину свого шляху, а ягдташі були порожні. Раптом на водному дзеркалі вони помітили пернатих, що спокійно плавали неподалік берега. По команді — дали залп з чотирьох стволів.

— Що ж ви свійських качок стріляєте?! — закричали з качків. З переляку браконьєри кинулись тікати. Потім отямившись із ар'єр-

СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ „СУПУТНИКАМИ“ БРАКОНЬЄРСЬКІ БУВАЛЬЩИНИ

гардними боями почали відступати від переслідувачів. Неодовзі з'ясувалося, що злісними браконьєрами були мешканці (тепер вже колишні) Світловодського медзаводу-резниці Коваленко і Бібік.

Надбійше браконьєрів серед любителів риболовлі. Вони тягнуть рибу неводами, сітками, «супутниками» та іншими незвозними апаратами. Так, сідсар Знам'янського молокозаводу М. Зянуда кілька років займався браконьєрством, а вилловлену рибу продавав на базарі. Не на прогулянку він виїхав і тієї ночі, коли черговий рейд по річці Інгулець робили рибінспектори. І закинув Зянуда чотири сітки загальною довжиною 248 метрів. Як він потім пояснював: «Хотів наловити риби на сідданок!». За великі апетити

доводиться і платити. Ось і віддав він штрафу 20 карбованців.

Мешканець села Соломія Гайворонського району М. Баранець на власному човні і теж з неводом, яночі веслував по річці Південний Буг «вдихаючи перед сном чисте повітря». Та коли до нього наблизилася інспекція, Михайло Петрович вирішив змінити моціон і пірнув у таку ж чисту воду при повній амуніції, крикнувши з іронією: «До скорої зустрічі!». Незабаром зустріч відбулася. При цьому конфісковано човен і сітку, а також покарано браконьєра штрафом — 25 карбованців.

Платять штрафи браконьєри. Плачуться рушницями і неводами. І все ж тягнуть руки до природи. Отож давайте ударимо по цих брудних руках разом, всією громадою. Щоб менше було браконьєрських бувальщин. Бо й тепер, взимку, вони можуть трапитись...

І. ЧУМАЧЕНКО,
старший інспектор Дніпропетровської держрибінспекції.

М. ЛИТВИНОВ,
громадський інспектор охорони природи.

ПЕТЯ КОРЖИК з дитинства полюбляв друковане слово. Навіть написане гуашшю, якщо в ньому — прихована істина. Побачивши повчальний вислів, він записував його і намагався виконувати.

Якось, завітавши до магазину, Петя прочитав: «Покупець і продавець! Будьте взаємно ввічливі!».

— Слід залам'ятати, — подумав Коржик, і дістав олівця.

І раптом: — Громадянин! Чого стовбачите? Не завжайте черги!

Петя Коржик йшов за словом. Написано: «На каубах це гарцювати!» — і не гарцював. Прочитав, що «у нас не курять» — і не курив. Згідно поряд пив натуральний сік, не рвав квітів, не розмовляв з во-

— З них котлет це роблять. Беріть м'якоть.

— Я вас м'якоти не прошу. Дайте мені реберця. Такі, щоб з них котлети вийшли. Самі тут понаїдали фізіономії...

І т. д. І те ж саме протягом, знову ж таки, п'ятнадцяти хвилин.

І хочеться нагадати: «Покупець і продавець! Будьте взаємно ввічливі!».

...Одинадцята година ночі. Настрій прекрасний. Тільки-но з театральної прем'єри «Швейка». На автобусній зупинці по вулиці Декабристів люди чекають автобуса. Підходять один за одним — аж три (різних маршрутів, звичайно). А потім ще — за номером 19. Гальмує метрів за тридцять від зупинки, висаджує пасажирів і їде далі. Майже порожній. А пасажири на зупинці гукують, жестикулюють. Хоч би що!

Настрій від прем'єри пропадає. Вас вже не цікавить, що там було в Будейовіцах. Бо ви чекаєте ще півгодини. Бо ви змерзли в ноги.

Товариші водії! Будьте ввічливі!

...На тротуарі жінка років п'ятдесяти знімає до купки сміття. Воно приємно, коли чисто. А назустріч їде молодик — у ондатровій шапці, відпрасованих брюках і з товстим портфелем в руках. Не дішовши до урни два кроки, затягується востаннє і кидає недопалок на тротуар.

Тут просить слова: «Палити взагалі шкідливо. Але, якщо ви палите, то будьте, принаймні, ввічливі!».

...До нового кінофільму художник намалював яскраву рекламу дитячого фільму. Дорослі підходять до неї з дітьми, читають. День читають, два читають. На третій з дітьми не підходять. Бо на рекламі під назвою дитячого фільму якийсь чоловік вивів цензурину.

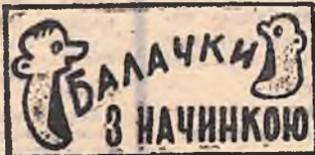
— Ей, «грамотію»!.. — Ні! Чого до ввічливості закінчити не варто. Він заслуговує щонайменше на п'ятнадцять діб.

Досить фактів! Напевне досить. Бо суть не в них. Ти, читачу, звичайно, не Петя Коржик. Ти спостережливіший. І, певне, не раз помічав, як люди, в переважній більшості непогані люди, ні з того, ні з цього псують один одному настрій. В автобусі, на вулиці, в черзі, на стадіоні, в перукарні, навіть у лікарні. Тож чи завадить їм ще раз нагадати:

— Шановні наші громадяни! Зрозумійте, що ви хороші! Будьте взаємно ввічливі!

Запам'ятали? Чи може дати кому олівця?..

Б. КУМАНСЬКИЙ.
м. Кіровоград.

ПОРАДА МУДРОГО

Запитали мудрого:
— Мусію нам сказати,
Як то злих наклепників
Маємо карати?
Мудрий так відповідає:

— Відрізайте вуха
Всім, хто їх розізнає,
Пі наклепні слуха.

ПОДАКУВАВ

Пригостила добра тютя
Шукерками Петю.
(Тютя знала — полюбляють
малі Петі «ветю»).

Взяв м'який гостинця лишком,
Стоїть, улітає,
А матуся все соромить,
Усе докоряє:
— Ну й невдячний ти, синочку,
Терпіти не сила,
Скажи ж тюті, харцизяко,
Як в тебе вчнала.

Євн останню цукерку
Прохотнув хутенко:
— Дайте ще, — сказав сміливо,
І відставив жменьку.

НЕ ВДАЄТЬСЯ...

Мати сину докоряє:
— Все б тобі гуляти,
А коли ж ти будеш двійку
З мови виправляти?
— В шоденнику вже виправив,
— Сип відповідає,
А в журіалі не вдається —
Витська ховає.

В. СОКУРЕНКО.
м. Світловодськ.

БЕЗ СЛІВ.

Мал. з журналу
«Фрайє вельт».

«БУДЬТЕ ВЗАЄМНО...»

Ліричний фейлетон

дієм під час руху... І ніколи не здогадувався, що слово, може розкодитись з ділом. Бо, скажемо відверто, спостережливістю не відзначився.

...Біля прилавку магазину «Каштан» — черга. Кілька жіночок нервують. І є чому. П'ятнадцять хвилин чекають продавця.

— Чи є тут хто? — не витримує найемоційніша.

— Приймає товар, — кидає через плече касирка, і з підкресленою байдужістю відвертається від покупців. Протягом п'ятнадцяти хвилин дівчина спокійно спостерігала, як утворюється черга, як нервують відвідувачі, і мовчала. А щоб ото звернутись до людей з теплою посмішкою:

— Громадяни, вбачте! Продавець приймає товар. Почекайте, будь ласка.

І не було б нервувань, не було б образливих слів на кашат «Такі молоді, а вже літні!».

А в гастрономі, що за квартал від «Каштан» в цей час:

— Що ви мені даєте?
— Реберця.
— Оце реберця? І з них я зроблю котлети?

СУВЕНІРНІ продаються у великих універмагах і маленьких кіосках, у фірмених, звичайних і спеціалізованих магазинах.

— Це товари народного споживання, або як ще кажуть, виробі фабричної і ручної роботи. Деякі з них уже відомі широкому колу покупців, інші... інші потребують від торговельних організацій, зокрема, від працівників прилавку широкої реклами, роз'яснення про перевагу над іншими попередниками.

Узяти хоча б металеві бігуді. Без них не обходиться жодна жінка. Але для того, щоб зробити, наприклад, завитки, слід обов'язково зволожувати волосся. Інакше ніяких кучерів не вийде.

«МРІЯ» З ГРАДУСАМИ

Олександрійський електромеханічний завод по кресленні інституту освоїв випуск електробігуді «Мрія». Завитки можна робити як на сухому, так і на зволоженому волоссі. Дуже зручні у користуванні. Однак помітимо вони у жінок не користуються. А звідки тому помітимо узятись, коли самі працівники прилавку не знають, що воно за «пристрій» і як ним користуватись.

У Світловодську працівниця прилавку мені роз'яснила, що це така конструкція, на яку накручується волосся, а потім вона, ця конструкція, вмикається у розетку 220 вольт і нагрівається до 130 градусів по Цельсію, Жінки, як відомо, струму бояться. А тут ще треба на голову цілу... електроработаторію чіпляти.

— А чи витримає голова таку температуру?
Лежать електробігуді у Знам'янці, в Кіровограді, Голованівську. Лежать і в Олександрії.

— З 82 комплектів, які одержали у квітні позаміщлого року, — розповідає завідувач складом універмагу «Ювілейний» М. І. Уманьова, — більше половини ще на стелажі у підвалі.

Вивести «Мрію» з... офсайда може лише широка торговельна реклама. Та не тільки «Мрію», а й багато інших виробів, які лежать на прилавках магазинів, і про які покупець не має ясної уяви...

Я. ОЛЕНИЧ.

НАШ КОНКУРС СМІНТЕСЯ — НЕ БІНТЕСЯ

● ТУР ШОСТИЙ

1. В селі Богодарівці Добровеличківського району віднайшли новий варіант організації культурного відпочинку молоді. Тут переконані: в новому клубі не обов'язково повинен бути новий завідувач, з його обов'язками може справитись і кіномеханік І. Чаповський.

Прийшли юнаки та дівчата до клубу, а він зачинений. До Чаповського:

— Чого це так?

— Думаю над варіантом, як одними руками відкрити кінобудку і клуб.

А який варіант можна придумати, щоб у відкритому клубі можна було ще й гарно відпочити?

2. Оголошується конкурс на кращу назву спеціалізованого магазину. В Кіровограді на Черемушках, наприклад, магазин, де продають взуття, одного вечора назвали «УТТЯ», а над гастрономом якийсь блимнуло: «Г...Р...»

23 НЕДІЛЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — «Служу Радянському Союзу». (М). 11.00 — Для школярів. Прем'єра телевізійного багатосерійного спектак-

лю «Хлоп'ята з нашого двору». Історія сьомя. (М). 11.45 — «Зарубіжні гості Москви». (М). 12.00 — «Музичний кіоск». (М). 12.30 — «Сільська година». (М). 13.30 — Кольорове телебачення. «Екранізація літературних творів». «Білі ночі». Художній фільм. (М). 15.05 — «Слово про музику». (М). 16.00 — «Міжнародна панорама». (М). 16.30 — Кольорове телебачення. «Як серцю висловити себе». Прем'єра

телевізійного музичного фільму. (М). 17.30 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Кольорове телебачення. Концерт на замовлення телеглядачів. (М). 18.40 — Клуб кіноподорожей. (М). 19.45 — Прем'єра телевізійного багатосерійного спектаклю «Микола Седняк». «Різні люди». Розділ II. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. «За-

прошу концертна студія». (М). 22.30 — Кубок СРСР з плавання. (М). 23.00 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.30 — Наша афіша. (К). 11.35 — Концерт-заїт майстрів мистецтва та художніх колективів Київщини. (К). 13.45 — «Трудовий переклик». (Одеса). 14.30 — «Екран молодих». (К). 15.30 — «Партійне життя». (Харків). 16.00 — Фільм-кон-

церт. «Донецькі Іскорки». (Донецьк). 16.30 — Художній телефільм. «Африкаєвич». (К). 17.35 — «Ми — на марші». (Донецьк). 18.30 — Для дітей. «Зустріч з природою». (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — «Портрет митця». (К). 20.30 — «В ім'я миру». (Харків). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Родина Коцюбинських». 1 серія. (К). 23.35 — Вечірні новини. (К).

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

ПОГОДА
Вдень 22 грудня по території області і місту Кіровограду передбачається хмарна з проясненнями погода, невеликий дощ, туман. Вітер південно-східний, 5-9 метрів на секунду. Температура повітря по області 3-7, по місту 3-5 градусів тепла.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде в неділю, 23 грудня.